

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 350/2017
11.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела злоупотреба службеног положаја у покушају из члана 359. став 1. у вези члана 30. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Борисава Раденковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту 5К 334/14 од 14.09.2016. године и Вишег суда у Пироту 3Кж 215/16 од 28.12.2016. године, у седници већа одржаној 11.05.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Борисава Раденковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту 5К 334/14 од 14.09.2016. године и Вишег суда у Пироту 3Кж 215/16 од 28.12.2016. године, у односу на повреде закона из члана 439. тачка 1) и чл. 441. став 4. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту 5К 334/14 од 14.09.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја у покушају из члана 359. став 1. у вези члана 30. КЗ, а окривљени ББ је оглашен кривим због кривичног дела злоупотреба службеног положаја у помагању из члана 359. став 1. у вези члана 35. и 30. КЗ, за која дела су осуђени на казне затвора у трајању од по 8 (осам) месеци, те је одређено да ће се наведене казне извршити на тај начин што окривљени не смеју напуштати просторије у којима станују, са применом електронског надзора, осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољо напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у Заводу за извршење казне затвора. Пресудом су окривљени обавезани да на име паушала у корист буџетских средстава суда уплате износе од по 40.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Пироту ЗКЖ 215/16 од 28.12.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Борисава Раденковића, а пресуда Основног суда у Пироту 5К 334/14 од 14.09.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Борисав Раденковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 441. став 4. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да окривљени АА као директор, није ни на који начин могао да окривљеном ББ прибави право да се по престанку мировања радног односа врати на рад, нити је самим тим могао да изврши кривично дело из члана 359. став 1. у вези члана 30. КЗ, као и да окривљени ББ није могао да помогне да се врати на рад и тиме изврши наведено кривично дело у помагању, односно да у радњама окривљених нема елемената кривичног дела злоупотреба службеног положаја, јер нема искоришћавања службеног положаја, а при том се, према наводима захтева, ни у изреци побијане правноснажне пресуде не наводи у чему се огледа искоришћавање службеног положаја окривљеног АА, нити изрека садржи опис радњи окривљеног ББ, због чега бранилац сматра да је тиме учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 359. став 1. КЗ прописано је да службено лице које искоришћавањем свог службеног положаја или овлашћења, прекорачењем границе свог службеног овлашћења или невршењем своје службене дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу какву корист, другом нанесе какву штету или теже повреди права другог, казниће се затвором од шест месеци до пет година.

Одредбом члана 30. КЗ прописано је да ко са умишљајем започне извршење кривичног дела, али га не доврши, казниће се за покушај кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора од пет година или тежа казна, а за покушај другог кривичног дела само ако закон изричито прописује кажњавање и за покушај, а одредбом члана 35. став 1. КЗ прописано је да ко

другом са умишљајем помогне у извршењу кривичног дела, казниће се казном прописаном за то кривично дело, или ублаженом казном.

Полазећи од наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде, која је у свему потврђена другостепеном пресудом, јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ у вези члана 30. КЗ за које је окривљени АА оглашен кривим и осуђен и кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези чл. 35. и 30. КЗ за које је окривљени ББ оглашен кривим и осуђен.

Наиме, по оцени овог суда, неосновани су наводи браниоца у односу на окривљеног АА, да исти као директор, није ни на који начин могао да окривљеном ББ прибави право да се по престанку мировања радног односа врати на рад, као и да се у изреци побијане правноснажне пресуде не наводи у чему се огледа искоришћавање службеног положаја овог окривљеног, јер управо из изреке побијане правноснажне пресуде, јасно произилази да је окривљени АА као службено лице, директор ЈП „ВВ“ ..., искоришћавањем својих службених овлашћења, која је дакле као директор имао у вези са радно-правним статусом запослених, покушао да окривљеном ББ, након мировања радног односа, прибави право на враћање на рад и остваривање зараде у ЈП „ВВ“ у ..., на тај начин што је у радним листама о доласку на посао запослених у ЈП ВВ ..., за новембар и децембар 2013. године, својеручно дописао под редним бројем 13 име окривљеног ББ, које је окривљени ББ и потписао, затим је на основу тако сачињених радних листи донео решење бр. 6/1 од 09.01.2014. године о враћању на рад, бр. 32 од 29.01.2014. године о увећаној месечној заради окривљеног ББ, иако је знао да окривљени ББ није био радно ангажован у означеном периоду.

Такође, нису основани наводи захтева браниоца у односу на окривљеног ББ, да исти није могао да помогне да се врати на рад и тиме изврши наведено кривично дело у помагању, као и да изрека не садржи опис радњи окривљеног ББ, јер по налажењу овог суда, из изреке побијане правноснажне пресуде, јасно произилази да је окривљени ББ, дакле као лице које је било запослено у наведеној установи, помогао окривљеном АА да му овај као службено лице, директор ЈП „ВВ“ ..., искоришћавањем својих службених овлашћења, након мировања радног односа, прибави право на враћање на рад и остваривање зараде у ЈП „ВВ“ у ..., на тај начин што је окривљени ББ, својеручно потписао радне листове да је наводно обављао рад у ЈП ВВ ... у периоду од 25.11.2013. године до 10.01.2014. године, иако исти није био радно ангажован у означеном периоду.

Због изнетог, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљених у захтеву указује да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости указује да је нижестепени суд обавезао окривљене да на име паушала уплате износ од по 40.000,00 динара, те да су тако одмерени трошкови превисоки и да нису у складу са чланом 27. Правилника о накнади трошковица у судским поступцима у којима је прописан паушал од 5.000,00 до 50.000,00 динара, због

чега бранилац сматра да су нижестепени судови на овај начин повредили члан 261. став 2. тачка 9) ЗКП.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 261. став 2. тачка 9) ЗКП прописано је да трошкови кривичног поступка обухватају паушални износ за трошкове који нису обухваћени тачкама 1) до 8) овог става, док је ставом 3. прописано да се паушални износ одређује према трајању и сложености поступка и имовном стању лица обавезног да плати овај износ.

Чланом 27. Правилника о накнади трошкова у судским поступцима („Службени гласник РС“ број 9 од 05.02.2016. године) прописано је да се паушални износ, у складу са Закоником о кривичном поступку, утврђује у висини од 5.000,00 до 50.000,00 динара.

Полазећи од наведеног, а како је изреком побијане првостепене пресуде окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 359. став 1. у вези члана 30. КЗ, а окривљени ББ због извршења кривичног дела из члана 359. став 1. у вези члана 35. и 30. КЗ и како је суд у последњем ставу изреке окривљене обавезао да на име паушала у корист буџетских средстава суда уплате износ од по 40.000,00 динара у означеном року, који износ је управо у оквиру износа прописаног чланом 27. Правилника о накнади трошкова у судским поступцима („Службени гласник РС“ број 9 од 05.02.2016. године), очигледно је из првостепене и другостепене пресуде, да је суд правилно применио закон одлучивши на описани начин о трошковима судског поступка – судском паушалу.

Имајући у виду наведено, по налажењу овога суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених, истиче да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП.

У затеву се истиче и то да су обојица окривљених изреком побијане правноснажне пресуде осуђени као саизвршиоци, а да се из изреке не види субјективна веза између окривљених као саизвршилаца и њихов објективни допринос у извршењу заједничког дела, тј. да наведено није јасно описано у изреци. Изнетим наводима по оцени овог суда, указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Бранилац окривљених у захтеву истиче и то да су разлози побијане правноснажне пресуде противречне изреци, којим наводима по оцени суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је

Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљених одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.